

[Oluf Pedersen.]

forsamling, må man indrømme! Det er, ligesom venstre og de konservative ikke vil være med til at gennemføre noget, der er godt, uden at de skal have betaling derfor i form af en nedsættelse af grundskylden. Venstre og de konservative mener jo i og for sig selv, at en udvidet beskatning af bygningsværdierne er urimelig.

Hvis man havde fulgt det venstre-konservative forslag om at fikser grundskylden, ville resultatet være blevet, at der skulle være foretaget ca. 60 000-70 000 omvurderinger. Ud fra fornuftensyn synes jeg det er det mest besynderlige forslag, der er kommet frem her. Det tjente intet andet formål end at gøre det så besværligt og omstændeligt som muligt. Det overraskede mig for så vidt, at de radikale forvirrede venstre og de konservative lidt ved ligesom at stille i udsigt, at de måske kunne tænke sig at gå ind i forhandlinger om dette forslag, men det kan kun glæde mig, at det dog trods alt ikke blev til noget.

Man kan godt spørge: hvorfor er nu venstre og de konservative så bange for, at der skal ske en adskillelse i beskatningen til henholdsvis en beskatning af de samfundsskabte jordværdier og en beskatning af de arbejdsskabte bygningsværdier? For enhver, der kender det mindste til spørgsmålet, må det da være ligetil, at man først og fremmest inddrager de samfundsskabte værdier til det fælles samfund. Det må da være den naturlige indtægt. Men det er venstre og konservative bange for. De klynger sig til en antagelse om, at hvis man går hen og prøver at øve ret på dette område, vil det føre med sig, at alle særrettigheder forsvinder. Det er i og for sig — det skal jeg indrømme — også meningen med det, og jeg kan ikke finde anden forklaring, end at venstre og de konservative er bange for, at det skal føre andre goder med sig, hvis de kommer til at gøre noget godt nu.

Jeg glæder mig over, at regeringen stod fast på, at man af grundværdistigningen skulle svare den samme procent som før. Det forslag, der var fremsat vedrørende beskatningen af grundværdistigningen, var heller ikke særlig stærkt. Jeg forstod nok, at det ærede medlem hr. Alfred Jensen følte sig rystet som hørende til de mere

besiddende, og dem kan det selvfølgelig også være strengt for. Det reelle er, at grundværdien er steget, men den er ikke steget mere, end pengenes værdi er faldet. Reelt er det aldrig én øre mere, de pågældende kommer til at betale.

Men så er der en ting, som jeg ikke kan lade være med at omtale, nemlig det forlig, der bagefter er kommet i stand mellem regeringen og de radikale, idet de radikale for at gå med til, at grundskyldpromillen til staten forbliver uforandret, har stillet visse krav. Det beklager jeg i allerhøjeste grad. I Roskilde Tidende for i går står der, at medens venstre og de konservative indtog de korslagte armes politik, har de radikale lavet en genistreg for at få lettet byrderne på jorden. Det er jo godt leveret! Man har tvunget regeringen til at lette sygehusudgifterne, for at amtsgrundskylden kan nedsættes, og til at give tilskud til vejudgifterne, for at disse kan lattes og grundskylden sættes ned. Det vil sige, at de 12-13 mill. kr., der skulle indkomme i grundskyld til staten, og som man kunne have brugt til nedsættelse af skatterne på arbejde og forbrug, har det radikale venstre soldet op, og der bliver i stedet en merudgift for staten, der er ca. 3 gange så stor som det nævnte beløb. Disse penge skal man så ud og hente i form af skat på arbejde og forbrug; det er den eneste vej, der findes.

Jeg beklager, at man har båret sig sådan ad. Jeg synes, det er helt urimeligt, at staten skal betale hele stigningen i sygehusudgifterne, som i løbet af et år er gået op fra 150 til 173 mill. kr. For mig bekræfter det rigtigheden af, hvad det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har gjort gældende her i tinget, nemlig at det, at staten refunderer sygehusudgifterne, medfører, at disse bliver meget større, end de ellers ville være blevet. Jeg tror, der er noget rigtigt i, at de, der bevilger pengene, også skal skaffe dækning for dem. Jeg synes, det er forkert, at man dækker hele stigningen i sygehusudgifterne gennem statstilskuddet; det er en fejl, som man nok kommer til at rette.

For øvrigt er jeg rystet over, at man nu er oppe på et tilskud fra staten til sygehusudgifterne på 173 mill. kr. om året; det er en stigning på 15 pct. i løbet af ét år. Hvad er meningen? Er der da ingen grænser for, hvor mange penge man har at rutte med?